

ningen bliver bedre; men at Faren ligger i Forslaget, tror jeg næppe kan bestrides.

Uagtet jeg saaledes ingenlunde er tilfreds med det Resultat, her er naaet, og ikke har været tilfreds, siden Folketinget allerede i Fællesudvalget gjorde efter min Mening for store Indrømmelser, har jeg ikke paa noget Stadium stemt imod Skoleloven og agter heller ikke at gøre det, ikke af Hensyn til Undervisningen, med Hensyn til hvilken jeg ikke venter mig noget godt eller nogen Forbedring, men af Hensyn til Lærerne, thi det forekommer mig, at der er dog en Grænse for, hvad man kan forlange af dem i Retning af Taalmodighed. Men jeg kan kun beklage, at det ikke er lykkedes Folketinget trods dets gode Vilje, det skal jeg indrømme, sammen med Lønningsloven dog i nogen Grad at reformere paa vort gamle og brøstfældige Skolevæsen. Have vi først givet Lønningsloven fra os, øjner jeg ikke nogen Mulighed for i en overskuelig Fremtid overhovedet at komme til en Reform paa dette Spørgsmaal. Folketinget er kørt fast, og hvem skal egentlig rejse Kravene. De, der kender den danske Almuestand, vide godt, at den kan nære mange Ønsker, men at faa disse Ønsker formede og fremstillede i bestemte Krav er just ikke Landalmuens stærkeste Side, og vi vide jo tillige, at ved en Forbedring af Skolevæsenet ville altid visse økonomiske Interesser gøre sig gældende. Skønt jeg saaledes betragter Skolelovsforslaget som faktisk vedtaget, og jeg ønsker det for Resten ogsaa, idet jeg mener, at en videre Forhandling om en Forbedring af Lovforslaget kun er spildt i dette Øjeblik, saa vil jeg dog tillade mig at henstille til det høje Ting, at vi, før vi vedtage dette Lovforslag endelig eller formelt, hvad jeg nu skal kalde det, i alt Fald før det føres ud i Livet, søge at gennemføre de store Skattelove, der for Tiden foreligger for Rigsdagen. Der er fra Landbefolkningens Side Utilfredshed ved, at den nu i saa mange Aar forgæves har stillet Krav om at faa en retfærdigere Regulering af Statskatterne. Denne Utilfredshed vil yderligere stige, naar man ser, at de andre Samfundsklasser kunne faa deres Krav igennem, medens Landbostanden stadig skal nøjes med de mange pæne Ord om

Landbrugets økonomisk trykkede Stilling o. s. v., Ord, som der kan have været nok af, og det kan vel derfor ikke vare ret længe, inden Handling følger efter. Skulde det ikke lykkes Rigsdagen at føre de omtalte Skattelove igennem saa hurtig, som det nu maaske er muligt at føre Skoleloven igennem, saa lad os indtil den Tid bevilge yderligere Tilskud paa Finansloven til de daarligst stillede Lærere. Hvis det Ønske skal opfyldes, som er udtalt fra flere Sider, og som ogsaa blev udtalt af min ærede Sidemand, det ærede Medlem for Skanderborg Amts 3dje Valgkreds (Bøtker), at Skoleloven maa blive modtaget ikke med Bitterhed men med Velvilje af Befolkningen, tror jeg rigtignok, at den bedste Maade at faa det Ønske opfyldt paa er at følge den af mig til det høje Ting gjorte Henstilling.

Th. Larsen: Jeg skal ikke komme ind paa vidtløftig at omtale Lovforslaget i sin Almindelighed, saa meget mere som jeg ganske kan slutte mig til de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) om Skoleloven i sin Almindelighed. Naar jeg har forlangt Ordet, er det kun for at omtale en ganske enkelt Ting. Jeg modtog i Fjor gennem Skoleinspektør Rasmussen i Vester Brønderslev en Henstilling fra Lærere og Lærerinder i 13 købstadlignende Landsbyskoler. Denne Henvendelse, som jeg indbragte i Udvalget oppe i det andet Ting og ogsaa i Udvalget her i Tinget, er trykt som Bilag i Landstingets Betænkning og altsaa omdelt paa de ærede Medlemmers Pladser. Den gaar ud paa, at Lærerne i de købstadlignende Skoler, som arbejder under samme Kaar som Lærerne i Købstæderne, ogsaa maa blive stillede under samme Levevilkaar. Da dette Krav forekommer mig rimeligt og retfærdigt, kan jeg kun beklage, at Landstinget, der hidtil har haft den overvejende Indfyldelse paa den Skikkelse, hvori Lovforslaget foreligger, ikke har kunnet tage noget videre Hensyn til det. Og den højtærede Ministers Udtalelse i Forgaars varslor jo heller ikke godt for Fremtiden, idet den ærede Minister udtalte, at han vilde anse enhver Ændring, der i Fremtiden blev stillet, for at være en Hindring